

en Bellinie i en vis Retning, men dog Eenstemmighed for, at man ikke kunde faae den, naar man faae hen til Beføstningerne derved, fordi det vilde være at kjøbe denne Fordeel for dyrt; der kan da vise sig den Inkonsekvens, at de samme Medlemmer kunne udtale sig for en Linie, som de senere opgive, naar de see Banfælighebederne og Beføstningerne ved den. Saadanne Undersøgelser ere strax bleve anstillede, og da jeg indtraadte i Ministeriet, var det Første, jeg søgte Oplysning om, det, hvorvidt disse Undersøgelser vare fremmede, idet jeg haabede, at de vare faa vidt, at Spørgsmaalet, hvis det var nødvendigt, at der paany førtes Forhandlinger med Rigsdagen angaaende denne Sag, kunde finde sin Afgjørelse i den daværende Session. Jeg fik imidlertid det Svar, at ganske vist en Mængde Linier vare rekonstruerede, men ikke alle, og jeg fordrøede da en foreløbig Rapport, som jeg lod trykke og forelægge for Rigsdagen; det var, hvad jeg dengang kunde gjøre. Disse Undersøgelser ere senere bleve fortsatte og foreligge nu med behørig Fuldstændighed og Korrekthed, hvilket jeg haaber, at Bilagene og Beregningerne ville vise, naar Thinget senere vil gaae i Detail i disse Undersøgelser, thi næsten for enhver af de i Tabellerne anførte Posters Bedkommende ligge særlige Beregninger til Grund, som ere samlede og sammenstillede i den foreliggende Motivering af de forskjellige Linier, der ere praktiske, og jeg troer at kunne sige, at alle de Linier, der ere praktiske, og hvorom der fornødt kan være Tale, indeholdes i den Lovudkastet ledsagende Tabel, saa at man let kan træffe sit Valg imellem dem. Den ærede sidste Taler har nu indbrømt, hvad jeg ogsaa troer, at det ærede Medlem (Sessen), der aabnede Debatten, gjorde, at der ved Ny Mølle ikke i og for sig forståes Ny Mølle — og jeg troer ikke, at Nogen for Alvor kan sige det Møbsatte — men at Ny Mølle er et Symbol, at den, som min ærede Formand i Indenrigsministeriet har udtalt i en tidligere Session, er et Pant. Bestemmelsen om den staaer urokelig, medmindre der tilveiebringes en ny Lov, som forandrer den. (Stemmer: Naturligvis!). Jeg siger, at denne Bestemmelse skal fuldbyrdes, medmindre den forandres ved Lov — og det troer jeg, at Ingen vil kunne

bestride — men paa den anden Side kan den forandres ved Lov. Jeg opfordrer nu paa ingen Maade Thinget til at opgive dette Pant uden fuld Afløsning, men det Spørgsmaal, som er opkastet ved det foreliggende Lovudkast, er, om man erkjender det Vederlag, der bydes for Ny Mølle, for et fuldstændigt Vederlag; thi hvad jeg end maatte mene om det Spørgsmaal, hvorvidt der skal bringes Offre for at komme ned i Gudenaadalen, hvorved Linien altsaa maa gives en vestligere Retning, saa har jeg hverken i Lovudkastet eller i det Foredrag, jeg holdt ved at forelægge samme, i fjerneste Maade bestridt Hensigtsmæssigheden heraf. Det, der efter min Overbeviisning var den sidste faste Beslutnings Mening og Hensigt, har jeg uden nogensomhelst Kritik underkastet mig, og det, jeg har opstillet som min Opgave, er at fyldestgjøre denne Beslutning paa den bedst mulige Maade, men hvad der vil være den bedst mulige Maade kan ikke eensidigt afgjøres af Regjeringen; dertil hører ogsaa Rigsdagens Samtykke. Spørgsmaalet er altsaa det, hvilken af disse forskjellige Linier der bedst fyldestgjør alle de Hensyn, som derved skulle tages. Min personlige Mening har jeg udtalt derhen, at der med et ikke ganske ringe Pengeoffer, der dog ikke er større, end at jeg troer, at det kan bæres, vil kunne staffles begge de stridende Anstuelser, til hvilke den sidste ærede Taler henviser, fuld Fyldestgjørelse. Jeg kan ikke see rettere, end at Betydningen af Ny ligger i dens Forbindelse med Silkeborg, som er det eneste Punkt i Gudenaadalen, hvor der har udviklet sig en Njøbstad, og som tillige af alle de Punkter, hvorom der kan være Tale, er det, der ligger vestligst, saaledes at det vil kunne bringe hele Midten og den vestlige Deel af Sjælland i Forbindelse med Jernbanenettet. Ved Lovudkastet, som jeg med Hs. Majestæts Tillæbelse har forelagt, retter jeg altsaa foreløbig det Spørgsmaal til Folkethinget, om ikke det, man har villet opnaae ved Ordet Ny, opnaaes ikke blot ligesaa godt, men endog bedre ved at føre Jernbanestystemet ikke alene i Nærheden af Silkeborg, men lige til Silkeborg, hvorved man sætter denne By og Alt, hvad dertil knytter sig, istand til at benytte Jernbanen uden Mellemkomst af en Vandvei. Jeg gjentager